

Klaszikus könyvtár 5

12217

5

OSZK

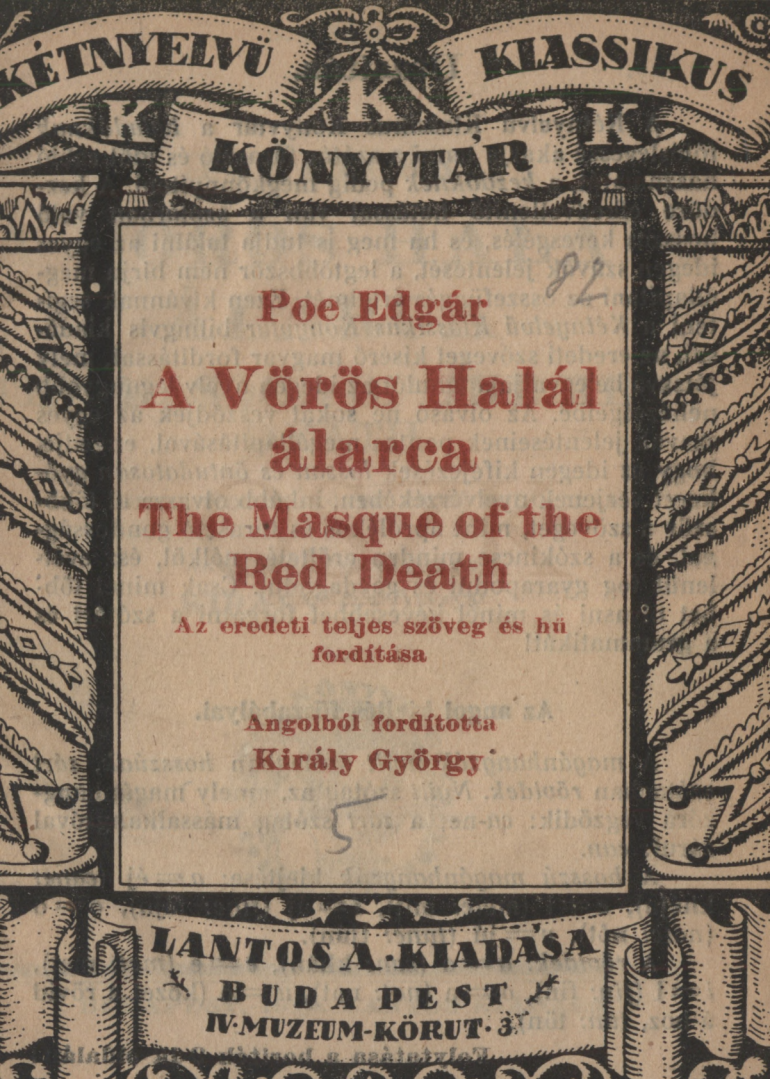
Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

KÖNYVTÁR

Poe Edgár

A Vörös Halál
álarca

The Masque of the
Red Death

Az eredeti teljes szöveg és hű
fordítása

Angolból fordította

Király György

LANTOS A-KIADÁSA

BUDAPEST

IV. MUZEUM-KÖRUT. 3.

Utasítás.

A Kétnyelvű Klasszikus Könyvtár a *haladóknak* fölöslegessé akarja tenni a szótár fárasztó és időt rabló használatát, a *kezdőknek* pedig megkönnyíteni. A kezdőre elkedvetlenítő hatással van a szótárban való hosszas keresgélés, és ha meg is tudja találni az egyes idegen szavak jelentését, a legtöbbször nem bírja megállapítani az összefüggés értelmét. Ezen kívánnak segíteni a *Kétnyelvű Klasszikus Könyvtár* bilingvis kiadásai, az eredeti szöveget kísérő magyar fordítással, mely játszva beleavatja a tanulót az idegen nyelv legnagyobb nehézségeibe. Az olvasó ne sokat vésződjék az egyes szavak jelentéseinek pontos megállapításával, engedje, hogy az idegen kifejezések *lassan és öntudatosan* gyökeret verjenek nyelvérzékében, inkább olvassa el többször a szöveget, mint aprólékos és fárasztó gondossággal, és a szókincse minden erőltetés nélkül, észrevétlenül fog gyarapodni és gazdagodni. Csak minél többet olvasni és minél kevesebbet forgatni a szótárt és a grammatikát!

Az angol kiejtés főszabályai.

A *magánhangzók nyílt* szótagban *hosszúak*, *zárt* szótagban *rövidek*. *Nyílt* szótag az, amely magánhangzóra végződik: *ca-ne*; a *zárt* szótag mássalhangzóval zárul: *can*.

A *hosszú magánhangzók* kiejtése: *a* = éj (*cane*: khéjn), *e* = í (*mete*: mít), *i* = áj (*fine*: fájn), *o* = ó (*note*: nót), *u* = jú (*tune*: tjún).

A *rövidek*: *a* = e (*can*: khän), *e* = e (*met*: met), *i* = i (*fin*: fin), *o* = a (*not*: nat), *u* = ö (közel a rövid *ü*-hoz, *tun*: tön).

Folytatása a boríték 3-ik oldalán!

KÉTNYELVŰ KLASSIKUS KÖNYVTÁR
3. SZÁM

POE EDGÁR
A VÖRÖS HALÁL
ÁLARCA
THE MASQUE OF THE RED
DEATH

AZ EREDETI TELJES SZÖVEG ÉS HŰ FORDÍTÁSA

ANGOLBÓL FORDÍTOTTA
KIRÁLY GYÖRGY

BUDAPEST, 1919. LANTOS KIADÁSA

2 db 9
558 mm

OSZK

Magyar Széchenyi Könyvtár

12.217/5

12.217/5
M. N. MUSEUM KÖNYVTÁRA
12.217/5
20 72.

A VÖRÖS HALÁL ÁLARCA
THE MASQUE OF THE RED DEATH

CSÖND — SILENCE

Georgios Széchenyi Könyvtár

The Masque of the Red Death.

The «Red Death» had long devastated the country. No pestilence had ever been so fatal, or so hideous. Blood was its Avatar¹⁾ and its seal—the redness and the horror of blood. There were sharp pains, and sudden dizziness, and then profuse bleeding at the pores, with dissolution. The scarlet stains upon the body and especially upon the face of the victim, were the pest ban²⁾ which shut him out from the aid and from the sympathy of his fellow-men. And the whole seizure, progress and termination of the disease, were the incidents³⁾ of half an hour.

But the Prince Prospero was happy and dauntless and sagacious. When his dominions were half depopulated, he summoned to his presence a thousand hale and light-hearted friends from among the knights and dames of his court, and with these retired to the deep seclusion of one of his castellated abbeys. This was an extensive and magnificent structure, the creation of the prince's own eccentric yet august⁴⁾ taste. A strong and lofty wall girdled it in. This wall had gates of iron. The courtiers, having entered, brought furnaces and massy hammers and welded the bolts.

A Vörös Halál álarca.

A «Vörös Halál» régóta pusztította az országot. Soha nem volt olyan végzetes vagy olyan visszataszító ragály. Vér volt a megjelenése és pecsétje — a vér vörössége és borzalma. Éles fájdalmakkal és hirtelen szédüléssel járt, aztán bő vérömlés támadt a pórusokon, amit a föloszlás követett. A skárlátszinű foltok az áldozat testén és különösen az arcán a pestis bélyegei voltak, melyek elzárták őt embertársai segítségétől és rokonérzésétől. És az egész betegség keletkezése, lefolyása és vége egy félóra műve volt.

De Prospero herceg boldog volt és rettenthetetlen és bölcs. Mikor a birtokai félig elnéptelenedtek, magához hívatta vagy ezer vidám és könnyü-szívü barátját az udvar lovagjai és hölgyei közül, és ezekkel visszavonult egyik megerősített apátsága mély magányába. Ez kiterjedt és pompás építmény volt, a herceg saját ekszcentrikus, de előkelő izlésének alkotása. Erős és magas fal övezte. A fal kapui vashálók voltak. Az udvarbeliek, miután bevonultak, olvasztókályhákat és nehéz kalapácsokat hoztak és beforrasztották a tolózárokat. Elhatározták, hogy semmi módot nem enged-

They resolved to leave means neither of ingress or egress to the sudden impulses of despair or of frenzy from within. The abbey was amply provisioned.

With such precautions the courtiers might bid defiance to contagion. The external world could take care of itself. In the meantime it was folly to grieve, or to think. The prince had provided all the appliances⁵⁾ of pleasure. There were buffoons, there were improvisatori, there were ballet-dancers, there were musicians, there was Beauty, there was wine. All these and security were within. Without was the «Red Death».

It was toward the close of the fifth or sixth month of his seclusion, and while the pestilence raged most furiously abroad, that the Prince Prospero entertained his thousand friends at a masked ball of the most unusual magnificence. It was a voluptuous scene, that masquerade. But first let me tell⁶⁾ of the rooms in which it was held.

There were seven—an imperial suite. In many palaces, however, such suites form⁷⁾ a long and straight vista, while the folding doors slide back nearly to the walls on either hand, so that the view of the whole extent is scarcely impeded. Here the case was very different: as might have been expected from the duke's love of the *bizarre*. The apartments were so irregularly disposed that the vision⁸⁾ embraced but little more than one at a time. There was a sharp turn at every twenty or thirty yards,⁹⁾ and at each turn a novel effect.¹⁰⁾ To the right and left, in the middle of each wall, a tall and narrow Gothic window looked out upon a closed corridor which pursued the windings of the suite. These windows were

nek sem a bemenetre, sem a kijárára, akár a kétségbeesés hirtelen rohamának, akár a belső örületnek. Az apátság bőven el volt látva élelemmel.

Ilyen körülménnyel az udvarbeliek dacolhattak a ragállyal. A külső világ hadd bajlódjék önmagával. Egyelőre bolondság volna bánkódni vagy gondolkodni. A herceg gondoskodott a szórakozás minden lehetőségéről. Voltak ott bohócok, voltak ott rögtönzők, voltak ott ballet-táncosok, voltak ott zenészek, volt ott szépség, volt ott bor. Mindez és biztonság uralkodott odabenn. Odakünn dült a «Vörös Halál».

Visszavonultságának ötödik vagy hatodik hónapjának vége felé, mialatt a ragály a legvadabban dühöngött odakünn, történt, hogy Prospero herceg ezer barátját egy álarcos bálon mulattatta, melyen a legszokatlanabb pompát fejtette ki. Gyönyörűséges látvány volt ez a maskarádé. De először hadd irjam le a termeket, amelyekben tartották.

Hét terem volt — igazi császári egymásutánban. Sok palotában azonban az ilyen terem sor hosszú és egyenes kilátást nyújt, mert a szárnyas ajtókat hátrahúzzák egészen a falig mindkét kéz felől, úgyhogy az áttekintést egész terjedelmében alig akadályozza valami. Itt az eset egészen más volt; amint ez a hercegnek a *bizarr* iránti szeretetéből várható volt. A helyiségek olyan szabálytalanul voltak elrendezve, hogy a szem egyszerre csak kevéssel többet tekinthetett át egynél. Minden húsz-harminc lépésnél éles fordulat következett és minden fordulatnál új kép tárult a szem elé. Jobbra és balra mindegyik fal közepén, egy-egy magas és keskeny gótikus ablak egy zárt folyosóra nézett, amely a terem sor kanyarulatait követte. Ezek

of stained glass whose color varied in accordance with the prevailing hue of the decorations of the chamber into which it opened.

That at the eastern extremity was hung, for example in blue—and vividly blue were its windows. The second chamber was purple in its ornaments and tapestries, and here the panes were purple. The third was green throughout, and so were the casements. The fourth was furnished and lighted with orange—the fifth with white—the sixth with violet. The seventh apartment was closely shrouded in black velvet tapestries that hung all over the ceiling and down the walls, falling in heavy folds upon a carpet of the same material and hue. But in this chamber only, the color of the windows failed to correspond with the decorations. The panes here were scarlet—a deep blood color.

In no one of the seven apartments was there any lamp or candelabrum, amid the profusion of golden ornaments that lay scattered to and fro or depended from the roof. There was no light of any kind emanating from lamp or candle within the suite of chambers. But in the corridors that followed the suite, there stood, opposite to each window, a heavy tripod, bearing a brazier of fire,¹¹⁾ that projected its rays through the tinted glass and so glaringly illumined the room. And thus were produced a multitude of gaudy and fantastic appearances. But in the western or black chamber the effect of the fire-light that streamed upon the dark hangings through the blood-tinted panes, was ghastly in the extreme, and produced¹²⁾ so wild a look upon the countenances of those who en-

az ablakok tarka üvegből voltak és színezetük azon szoba diszítéseinek uralkodó árnyalatával megegyezően változott, amelybe az ablak nyílott.

A keleti szélén fekvő szoba például kék színben volt kitapétázva és élénk kék színűek voltak az ablakai. A második szoba biborszínű volt diszitményeiben és kárpitjaiban, és itt az ablaktáblák is biborak voltak. A harmadik teljesen zöld volt és ilyen színben voltak az ablakszárnyai is. A negyedik narancsszínben volt hebutorozva és megvilágítva — az ötödik fehérben — a hatodik lilában. A hetedik helyiség sűrűn be volt borítva fekete bársony kárpitokkal, amelyek betakarták az egész mennyezetet és lefelé a falakat, aztán nehéz redőkben lehullottak egy szőnyegre, amely ugyanolyan anyagból készült és ugyanolyan színű volt. Azonban egyedül ebben a szobában az ablakok színe nem egyezett meg a diszitással. Az ablaktáblák itt skárlátvörösek — sötét vérszínűek voltak.

A hét helyiség egyikében sem volt semmi lámpa vagy kandeláber, a gazdag aranydiszitmények között, amelyek elszórva heverték szerteszét vagy lelógtak a mennyezetről. Nem volt semminemű világosság, amely lámpából vagy gyertyából áradt volna az egész szobasorban. De a teremsort követő folyosókon ott állott, szemben mindegyik ablakkal, egy nehéz háromláb, rajta egy tüzes serpenyő, amely sugarait átvetítette a színes üvegen keresztül és ragyogóan megvilágította a szobát. És eképen egy egész tömeg tarka és fantasztikus kép keletkezett. De a nyugati vagy fekete szobában a tűzfény hatása, amint a vérszínű ablakszárnyakon keresztül a sötét kárpitokon végigömlött, olyan kísérteties volt és olyan vad külsőt kölcsönzött a belépők arcának, hogy csak kevesen akad-

lered, that there were few of the company bold enough to set foot within its precincts¹³) at all.

It was in this apartment, also, that there stood against the western wall, a gigantic clock of ebony. Its pendulum swung to and fro with a dull, heavy, monotonous clang; and when the minute-hand made the circuit of the face, and the hour was to be stricken, there came¹⁴) from the brazen lungs of the clock a sound which was clear and loud and deep and exceedingly musical, but of so peculiar a note and emphasis¹⁵) that, at each lapse of an hour, the musicians of the orchestra were constrained to pause, momentarily, in their performance, to harken to the sound; and thus the waltzers ceased their evolutions; and there was a brief disconcert of the whole gay company; and, while the chimes of the clock yet rang, it was observed that the giddiest grew pale, and the more aged and sedate passed their hands over their brows as if in confused reverie or meditation. But when the echoes had fully ceased, a light laughter at once pervaded the assembly; the musicians looked at each other and smiled as if at their own nervousness and folly, and made whispering vows, each to the other, that the next chiming of the clock should produce in them no similar emotion; and then, after the lapse of sixty minutes, (which embrace three thousand and six hundred seconds of the Time that flies,) there came yet another chiming of the clock, and then were the same disconcert and tremulousness and meditation as before.

But, in spite of these things, it was a gay and magnificent revel. The tastes of the duke were peculiar. He had a fine eye for colors and effects. He

tak a társaságból, akik elég bátrak voltak, hogy egyáltalában betegyék a lábukat a küszöbén.

Azonfelül ebben a helyiségben volt, hogy a nyugati fal mellett egy óriási ébenfa-óra állott. Az ingája tompa, súlyos, egyhangú zajjal lengett ide-oda; és mikor a perc-mutató megtette körforgását a lapon, és az órát el kellett volna ütnie, akkor az érc-tüdejéből egy hang csendült föl, amely tiszta és hangos és mély és rendkívülien dallamos volt, de olyan különös csengésű és emphatikus, hogy minden óra leforgásakor a zenekar muzsikusai kénytelenek voltak egy pillanatra megállani előadásukban, hogy a hangra figyeljenek; és így a keringőzők is abbanhagyták fordulóikat; és az egész vig társaságban egy kis kedvetlenség támadt: és mialatt az óra ütései még hangzottak, észrevehető volt, hogy a legkönnyelműbb is elsápadt, és az idősebbek és nyugodtabbak kezükkel végigsimitottak a szemöldökük fölött, mintha zavart álmodozásban vagy tünődésben volnának. De mikor a visszhang teljesen megszűnt, vidám nevetés fogta el a gyülekezetet; a muzsikuskok egymásra néztek és mosolyogtak, mintha saját idegességükön és bolondságukon nevetnének és suttogva megfogadták egymásnak, hogy az óra legközelebbi ütése nem fog hasonló fölindulást keltetni bennük; és azután hatvan perc leforgása után (ami háromezer és hatszáz másodpercét foglalja magában a futó Időnek), újra fölcsendült az óra-ütés, és akkor megint bekövetkezett ugyanez a kedvetlenség és összerzdülés és tünődés mint az előbb.

Azonban mindezek ellenére is vidám és nagyszerű egy multság volt. A herceg izlése különösnek bizonyult. Finom szeme volt a színek és hatások iránt. A

disregarded the *decora* of mere fashion. His plans were bold and fiery, and his conceptions glowed with barbaric lustre. There are some who would have thought him mad. His followers felt that he was not. It was necessary to hear and see and touch him to be *sure* that he was not.

He had directed, in great part, the moveable embellishments of the seven chambers, upon occasion of this great *fête*; and it was his own guiding taste which had given character to the masqueraders. Be sure they were grotesque. There were much glare and glitter and piquancy and phantasm—much of what has been since seen in «Hernani».¹⁶⁾ There were arabesque figures with unsuited limbs. There were delirious fancies such as the madman fashions. There were much of the beautiful, much of the wanton, much of the *bizarre*, something of the terrible, and not a little of that which might have excited disgust. To and fro in the seven chambers there stalked, in fact, a multitude of dreams. And these—the dreams—writhed in and about, taking hue from the rooms, and the wild music of the orchestra seemed as the echo of their steps.

And, anon, there strikes the ebony clock which stands in the hall of the velvet. And then, for a moment, all is still, and all is silent save the voice of the clock. The dreams are stiff-frozen as they stand. But the echoes of the chime die away—they have endured but an instant—and a light, half-subdued laughter floats after them as they depart. And now again the music swells, and the dreams live, and writhe to and fro more merrily than ever, taking hue from the many

pusztán divatos illendőségeket lenézte. A tervei vakmerőek és tüzesek voltak, és az elképzelései barbár fényben égtek. Akadtak olyanok, akik őt örülnék gondolták volna. De a kísérete érezte, hogy nem volt az. Szükséges volt, hogy az ember hallja és lássa és érintse őt, és akkor biztos lett affelől, hogy nem volt az.

Ő rendezte nagyrészt a hét szobának az ingó diszleteit e nagy *ünnepély* alkalmából; és az ő vezető izlése adta az álarcosok jellegét. Az bizonyos, hogy groteszek voltak. Sok volt a ragyogás és csillogás és a csiklandós és a rémképszerű — amiből sokat láttunk azóta a «Hernani»-ban. Voltak arabeszk alakok össze nem illő tagokkal. Voltak örült maszkok, olyanok mint egy bolond viselete. Volt ott sok a szépből, sok a pajkosból, sok a *bizarrból*, valami a félelmetesből, és nem kevés abból, ami utálatot kelthetett volna. Valóban a hét szobában az álmok sokasága járt föl s alá. És ezek — az álmok — ott forgolódtak, köröskörül a termekben fölvéve a szobák színárnyalatait, és a zenekar vad muzsikája olyannak látszott, mintha lépteik visszhangja lenne.

És ismét üt az ébenta-óra, amely a bársonyos teremben áll. És ekkor, egy pillanatra, minden csendes, és minden néma kivéve az óra hangját. Az álmok merevvé fagynak, amint megállanak. De az ütések visszhangjai elhalnak — csak egy pillanatig tartottak — és egy könnyű, félig elfojtott nevetés lebeg utánuk, amint eltűnnek. És most ismét fölcsendül a zene, és az álmok fölélednek, és föl-alá forgolódnak vigahban mint valaha, fölvéve a színárnyalatokat a tarka abla-

tinted windows through which stream the rays from the tripods. But to the chamber which lies most westwardly of the seven, there are now none of the maskers who venture; for the night is waning away; and there flows a ruddier light through the blood-colored panes; and the blackness of the sable drapery appals; and to him whose foot falls¹⁷⁾ upon the sable carpet, there comes from the near clock of ebony a muffled peal more solemnly emphatic than any which reaches *their* ears who indulge in the more remote gaieties of the other apartments.

But the other apartments were densely crowded, and in them beat feverishly the heart of life. And the revel went whirlingly on, until at length there commenced the sounding of midnight upon the clock. And then the music ceased, as I have told; and the evolutions of the waltzers were quieted; and there was an uneasy cessation of all things¹⁸⁾ as before. But now there were twelve strokes to be sounded by the bell of the clock; and thus it happened, perhaps that more of thought crept, with more of time, into the meditations of the thoughtful among those who revelled. And thus too, it happened, perhaps, that before the last echoes of the last chime had utterly sunk into silence, there were many individuals in the crowd who had found leisure to become aware of the presence of a masked figure which had arrested the attention of no single individual before. And the rumor of this new presence having spread itself whisperingly around, there arose at length from the whole company a buzz and murmur, expressive of disapprobation and surprise—then, finally, of terror, of horror, and of disgust.

kokból, amelyeken keresztül szűrődnek a háromlábakról beáramló sugarak. De abba a szobába, amely a legnyugatabbra fekszik a hét közül, most senki sem merészkedik az álarcosok közül; mert az éjszaka már fogyóban van; és a vérszínű ablakszárnyakon keresztül vörösebben ömlik át a fény; és ijesztő a sötét diszitések feketesége; és annak, akinek lába a sötét szőnyegre téved, annak a fülébe a közeli ébenfa-órából egy tompa nesz sokkal ünnepélyesebb nyomatékkal jut mint bármi, ami *azok* fülébe ér, akik a többi helyiségek távolabbi örömeiben gyönyörködnek.

De a többi helyiségek sűrűn meg voltak tömve, és lázasan dobogott bennük az élet szive. És a multság tova örvénylett, míg végre éjfél kezdett ütni az óra. És ekkor, amint mondtam, a zene megállott és a keringőzők fordulatai megpihentek; és kelletlen szünet állott be mindenben mint azelőtt. De most tizenkét ütést kellett vernie az óra harangjának; és így történt, hogy több idővel több gondolat csúszott azok tűndésébe, akik a mulatozók közül elgondolkozni szoktak. És talán így történt az is, hogy mielőtt az utolsó ütés utolsó visszhangja teliesen csöndbe merült volna, sok egyén volt a tömkelegben, akik elég időt találtak, hogy észrevegyék egy álarcos alak jelenlétét, amely azelőtt egyetlenegy ember figyelmét sem vonta magára. És amint ennek az új megjelenésnek a híre sutogva elterjedt köröskörül, végre az egész társaságban zsibongás és morgás támadt, amely rosszalást és meglepetést fejezett ki — végül pedig félelmet, borzalmat és undort keltett.

In an assembly such as I have painted, it may well be supposed that no ordinary appearance could have excited such sensation. In truth the masquerade license of the night was nearly unlimited; but the figure in question had out-Heroded Herod, and gone beyond the bounds of even the prince's indefinite decorum. There are chords in the hearts of the most reckless which cannot be touched without emotion. Even with the utterly lost, to whom life and death are equally jests, there are matters of which no jest can be made. The whole company, indeed, seemed now deeply to feel that in the costume and bearing of the stranger neither wit nor propriety existed. The figure was tall and gaunt, and shrouded from head to foot¹⁹) in the habiliments of the grave. The mask which concealed the visage was made so nearly to resemble²⁰) the countenance of a stiffened corpse that the closest scrutiny must have had difficulty in detecting the cheat. And yet all this might have been endured, if not approved, by the mad revellers around. But the mummer had gone so far as to assume the type of the Red Death. His vesture was dabbled in *blood*—and his broad brow, with all the features of the face, was besprinkled with the scarlet horror.

When the eyes of Prince Prospero fell upon this spectral image (which with a slow and solemn movement, as if more fully to sustain its *rôle*, stalked to and fro among the waltzers) he was seen to be convulsed, in the first moment with a strong shudder either of terror or distaste; but, in the next, his brow reddened with rage.

«Who dares?» he demanded hoarsely of the cour-

Egy olyan gyülekezetben, mint amelyet lefestet-tem, föl lehet tenni, hogy közönséges megjelenés nem kelthetett ilyen föltűnést. Valóban az éjszakai mas-karádé szabadsága majdnem korlátlan volt; de a kér-déses alak Herodesen is túl-herodesi volt és még a herceg bizonytalan tisztességtudásának határait is át-lépte. Még a legközönyösebb ember szívében is van-nak húrok, amelyeket nem lehet megindulás nélkül érinteni. Még a legelvetemültebbek előtt is, akiknek élet és halál egyformán tréfa, vannak dolgok, ame-lyekből nem lehet tréfát űzni. Valóban az egész tár-saság mélyen látszott érezni, hogy az idegen jelmezé-ben és viselkedésében nem volt sem szellem, sem tisztesség. Alakja magas és szikár volt és tetőtől-talpig halottas lepelbe volt burkolva. Az álarc, amely képét eltakarta, annyira hasonlított egy megmerevedett hulla ábrázatához, hogy a legszorgosabb vizsgálat is nehezen fedezhette volna föl a csalást. És mégis mind-ezt eltűrték volna, ha nem is helyeselték, az örült mulatozók köröskörül. De az álarcos olyan messzire ment, hogy fölvette a Vörös Halál jelképét. Ruhái *vérrel* voltak beföcskendezve — és széles homloka, arcának összes vonásaival, be volt szennyezve a skár-látszínű borzadállyal.

Mikor Prospero herceg szemei erre a kísérteties képre estek, (amely lassú és ünnepélyes mozdulatok-kal, mintha teljesen érvényt akarna szerezni *szerepé-nek*, föl-alá járkált a keringőzők között) úgy látszott, mintha első pillanatra egy erős megrendülés rázta volna meg, akár az ijedtségtől, akár az undortól; de a következő pillanathan homlokát vörösre festette a harag.

«Ki merészel?» — kérdezte rekedten a közelében

tiers who stood near him— «who dares insult us with this blasphemous mockery? Seize him and unmask him—that we may know whom we have to hang at sunrise, from the battlements!»

It was in the eastern or blue chamber in which stood the Prince Prospero as he uttered these words. They rang throughout the seven rooms loudly and clearly—for the prince was a bold and robust man, and the music had become hushed at the waving of his hand.

It was in the blue room where stood the prince, with a group of pale courtiers by his side. At first, as he spoke, there was a slight rushing movement of this group in the direction of the intruder, who, at the moment was also near at hand,²¹⁾ and now, with deliberate and stately step, made closer approach to the speaker. But from a certain nameless awe with which the mad assumptions of the mummer had inspired the whole party, there were found none who put forth hand²²⁾ to seize him; so that, unimpeded, he passed within a yard²³⁾ of the prince's person; and, while the vast assembly, as if with one impulse, shrank from the centres of the rooms to the walls, he made his way uninterruptedly, but with the same solemn and measured step which had distinguished him from the first, through the blue chamber to the purple—through the purple to the green—through the green to the orange—through this again to the white—and even thence to the violet, ere a decided movement had been made to arrest him. It was then, however, that the Prince Prospero, maddening with rage and the shame of his own momentary cowardice, rushed hurriedly²⁴⁾ through the six chambers,

álló udvaroncoktól — «ki merészel ilyen istentelen gúnyolódással sértegetni minket? Fogjátok meg és leplezzétek le — hadd tudjuk meg, kit kell fölakasztanunk napkeltekor a várfal ormán!»

Ez a keleti vagy kék szobában történt, amelyben Prospero herceg állott, mikor ezeket a szókat kiejtette. Szavai hangosan és tisztán csendültek át a hét termen, mert a herceg bátor és erős ember volt, és a zene elcsöndesedett kezének az intésére.

A kék szobában történt, ahol a herceg állott egy csoport sápadt udvaronccal az oldalán. Amint megszólalt, először könnyű mozgolódás támadt ebben a csoportban a betolakodó irányában, aki ebben a pillanatban szintén a közelben volt és most meggondolt és előkelő lépésekkel jobban a beszélő felé közeledett. Egy bizonyos névtelen tartózkodás következtében, amelyet az álarcos vad jelmeze ébresztett az egész társaságban, nem találkozott senki, aki kezet mert volna emelni, hogy megragadja, úgyhogy akadálytalanul elhaladhatott egypár lépésnyire a herceg személye mellett; és míg az egész hatalmas gyülekezet mintegy közös akarattal a szobák közepéből a falak felé hátrált, az megszakítás nélkül folytatta útját, még pedig ugyanazokkal az ünnepélyes és kimért lépésekkel, amelvek őt kezdettől fogva jellemezték, a kék szobán át a bíborba — a bíboron át a zöldbe — a zöldön át a narancssárgába — ezen át ismét a fehérbe — sőt innen a lilába, mielőtt még bárki határozott mozdulatot tett volna, hogy megállítsa. Ekkor történt, hogy Prospero herceg örjöngve a dühtől és a saját pillanatnyi gyávasága miatti szégyentől hirtelen keresztülröghant a hat szobán, azonban senki sem követte a

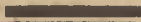
while none followed him on account of a deadly terror that had seized upon all. He bore aloft²⁵⁾ a drawn dagger, and had approached, in rapid²⁶⁾ impetuosity, to within three or four feet of the retreating figure, when the latter, having attained the extremity of the velvet apartment, turned suddenly and confronted his pursuer. There was a sharp cry—and the dagger dropped gleaming upon the sable carpet, upon which, instantly afterwards, fell prostrate in death the Prince Prospero. Then, summoning the wild courage of despair, a throng of the revellers at once threw themselves into the black apartment, and, seizing the mummer, whose tall figure stood erect and motionless within the shadow of the ebony clock, gasped in unutterable horror at finding the grave shrouds and corpse-like mask which they handled with so violent a rudeness, untenanted by any tangible²⁷⁾ form.²⁸⁾

And now was acknowledged the presence of the Red Death. He had come like a thief in the night. And one by one dropped the revellers in the blood-bedewed halls of their revel, and died each in the despairing posture of his fall. And the life of the ebony clock went out with that of the last of the gay. And the flames of the tripods expired. And Darkness and Decay and the Red Death held²⁹⁾ illimitable dominion over all.

---

halálos félelem következtében, amely mindnyájukon erőt vett. Magasra emelte kirántott törét, vad heves-séggel három vagy négy lábnyira megközelítette a visszavonuló alakot, mikor az utóbbi hirtelenül megfordult, amint elérte a bársonyos szoba végét és szembenézett üldözőjével. Egy éles kiáltás hallatszott — és a tör fölc sillanva lehullott a szőnyegre, amelyre rögtön azután végigesett halálos elterüléssel Prospero herceg. Ekkor a kétségbeesés vad bátorságától elragadtatva a mulatozók egy kis csapata rögtön a fekete terembe vetette magát és megragadva az álarcost, akinek magas alakja kiegyenesedve és mozdulatlanul állott az ébenfa-óra árnyékában, kimondhatatlan borzalomtól felhördültek, mikor azt találták, hogy a komor halotti lepel és a hullaszerű álarc mögött, amelyet olyan erőszakos nyerseséggel ragadtak meg, semmiféle észrevehető alak nem volt.

És most fölismerték a Vörös Halál jelenlétét. Úgy jött, mint a tolvaj éjnek idején. És a mulatozók egyenként elhullottak vigasságuk vérharmatos csarnokaiban és mindegyik meghalt abban a kétségbeesett helyzetben, amelyben elesett. És az ébenfa-óra élete kihúnyt az utolsó dorbézolóéval együtt. És a lángok a háromlábakon kialudtak. És a Sötétség és a Pusztulás és a Vörös Halál kiterjesztették végtelen birodalmukat mindenek fölött.

Silence.

«Listen to *me*», said the Demon, as he placed his hand upon my head. «The region of which I speak is a dreary region in Libya, by the borders of the river Zaire. And there is no quiet there, nor silence.

«The waters of the river have a saffron and sickly hue; and they flow not onward to the sea, but palpitate for ever and for ever beneath the red eye of the sun with a tumultuous and convulsive motion. For many miles on either side of the river's oozy bed is a pale desert of gigantic water-lilies. They sigh one unto the other in that solitude, and stretch towards the heaven their long and ghastly necks, and nod to and fro their everlasting heads. And there is an indistinct murmur which cometh¹) out from among them like the rushing of subterrene water. And they sigh one unto the other.

«But there is a boundary to their realm, the boundary of the dark, horrible, lofty forest. There, like the waves about the Hebrides, the low underwood is agitated continually. But there is no wind throughout the heaven. And the tall primeval trees rock eternally hither and thither with a crashing and mighty sound. And from their high summits drop everlasting dews.

Csönd.

«Hallgass *reám*», szólt a démon, amint kezét a fejemre tette. «A vidék, amelyről beszélek, egy szomorú vidék Libyában, a Zaire-folyó határainál. És ott nincs nyugalom, nincs csönd.

«A folyó vizei sáfrányos, beteg színűek; és nem a tenger felé folynak, hanem örökre és örökre remegnek a nap vörös szeme alatt kavargó és vergődő mozdulatokkal. Sok mérföldre a folyó iszapos medrének mindkét oldalán hatalmas vizililiomok sápadt pusztasága terül el. Ezek egymásfelé sóhajtanak ebben az elhagyatottságban, és az ég felé nyujtják hosszú és kísérteties nyakukat, és örökké ide-oda ingatják fejüket. És valami bizonytalan mormogás száll fel közülök mint a földalatti víznek a csobogása. És a liliomok egymásfelé sóhajtanak.

«De birodalmuknak van határa — a sötét, borzalmas, büszke erdőnek a határa. Itt, mint a hullámok a Hebridák körül, az alacsony cserjék folyton mozgásban vannak. Pedig semmiféle szél nincs az ég alatt. És a magas ősi fák örökké ide-oda hajladoznak recsegő, hatalmas hangon. És magas ormaikról örökké hull a harmat. És a gyökereiknél különös mér-

And at the roots strange poisonous flowers lie²) writhing in perturbed slumber. And overhead, with a rustling and loud noise, the grey clouds rush westwardly for ever, until they roll, a cataract, over the fiery wall of the horizon. But there is no wind throughout the heaven. And by the shores of the river Zaire there is neither quiet nor silence.

«It was night, and rain fell; and falling, it was rain, but, having fallen, it was blood. And I stood in the morass among the tall lilies, and the rain fell upon my head, and the lilies sighed one unto the other in the solemnity of their desolation.

«And, all at once, the moon arose through the thin ghastly mist, and was crimson in color. And mine³) eyes fell upon a huge grey rock which stood by the shore of the river, and was lighted by the light of the moon. And the rock was grey, and ghastly, and tall, and the rock was grey. Upon its front were characters engraven in the stone; and I came close unto the shore, that I might read the characters upon the stone. But I could not decipher them. And I was going back into the morass, when the moon shone with fuller red, and I turned and looked again upon the rock, and upon the characters; and the characters were DESOLATION.

«And I looked upwards, and there stood a man upon the summit of the rock; and I hid myself among the water-lilies that I might discover the actions of the man. And the man was tall and stately in form, and was wrapped up from his shoulders to his feet in the toga of old Rome. And the outlines of his figure were indistinct, but his features were the features of a deity; for the mantle of the night, and of

ges virágok nyílnak, forgolódva nyugtalan álmukban. És a magasban, zúgó és hangos lármával, örökre rohannak a szürke felhők nyugat felé, mígnem víz-esésként hömpölyögnek alá a látóhatár tüzes falán. És nincsen semmi szél az ég alatt. És a Zaire-folyó partjain nincs sem nyugalom, sem csönd.

«Éj volt, és esett az eső; és amíg esett, eső volt, de mikor lehullott, vérré vált. És ott álltam az ingoványban a magas liliumok között, és az eső a fejemre hullott és a liliumok egymásfelé sóhajtottak elhagyatottságuk ünnepiességében.

«És egyszerre csak a hold fölkel a vékony, kísérteties ködön keresztül, és vörös volt a színe. És a szemeim egy hatalmas szürke sziklára tévedtek, amely a folyó partján állott és meg volt világítva a holdfénytől. És a szikla szürke volt, és kísérteties, és magas, és a szikla szürke volt. Homlokán betűk voltak a kőbe vésve; és én keresztülgázoltam a vizililiumok mocsarán, mígnem közel értem a parthoz, hogy elolvashassam a betűket a kővön. De nem tudtam kibetűzni őket. És már-már visszaindultam a mocsár felé, mikor a hold vörösebben kisütött, és megfordultam és megint a sziklára néztem, és a betűkre; és a betűk ezek voltak: ELHAGYATOTTSÁG.

«És fölnéztem, és egy férfiú állott a szikla csúcsán; és én elrejtőztem a vizililiumok közé, hogy kifürkésszem a férfiú mozdulatait. Magas és előkelő külsejű ember volt, és vállától a lábáig egy régi római tógába volt burkolva. És alakjának körvonalai bizonytalanok voltak, de a vonásai egy istenség vonásaira vallottak; mert az éjnek, és a ködnek, és a holdnak, és a harmatnak a köpenye nem takarta el arcának

the mist, and of the moon, and of the dew had left uncovered the features of his face. And his brow was lofty with thought, and his eye wild with care; and, in the few furrows upon his cheek, I read the fables of sorrow, and weariness, and disgust with mankind, and a longing after solitude.

«And the man sat upon the rock, and leaned his head upon his hand, and looked out upon the desolation. He looked down into the low unquiet shrubbery, and up into the tall primeval trees, and up higher at the rustling heaven, and into the crimson moon. And I lay close within shelter of the lilies, and observed the actions of the man. And the man trembled in the solitude; but the night waned, and he sat upon the rock.

«Then I went down into the morass and waded far in among the wilderness of the lilies, and called unto the hippopotami which dwelt among the fens of the morass. And the hippopotami heard my call, and came, with the behemoth,⁴⁾ unto the foot of the rock, and roared loudly and fearfully beneath the moon. And I lay close within my covert and observed the actions of the man. And the man trembled in solitude; but the night waned and he sat upon the rock.

«Then I cursed the elements with the curse of tumult; and a frightful tempest gathered in the heaven, where before there had been no wind. And the heaven became livid with the violence of the tempest, and the rain beat upon the head of the man, and the river was tormented in foam, and the water-lilies shrieked within their beds, and the forest crumbled before the wind, and the thunder rolled, and the

vonásait. És a homloka fösleges volt a gondolattól, és a szeme zavaros a gondtól; és az arcán levő néhány ráncból kiolvastam történeteket bánatról és fáradságról és az emberiségtől való undorról, és a magány utáni vágyakozásról.

«És a férfiú ült a sziklán, és kezére támasztotta a fejét, és elnézett az elhagyatottság fölött. Lenézett az alacsony, nyugtalan bokrokra és föl a magas, ősi fákra, és még magasabbra föl a zúgó égre és a vörös holdra. És a közelében feküdtem a liliumok védelme alatt, és figyeltem az ember mozdulatait. És az ember reszketett a magányban; de az éj eltűnt, és ő ott ült a sziklán.

«Ekkor lementem a mocsárba és messze begázoltam a liliumok sűrűjébe és szólítottam a vizi-lovakat, melyek a mocsár iszapjában laktak. És a vizi-lovak meghallották hívásomat és a behemóth-tal együtt eljöttek a szikla tövébe és hangosan és félelmetesen üvöltöztek a hold alatt. És én a közelben hevertem és figyeltem az ember mozdulatait. És az ember reszketett a magányban; de az éj eltűnt és ő ott ült a sziklán.

«Ekkor magátkoztam az elemeket a fölfordulás átkával; és egy rettenetes zivatar támadt az égben, ahol azelőtt nem volt szél. És az ég elfakult a zivatar hevedségétől, és az eső ráhullott az ember fejére, a folyó kínjában tajtékzott, és a vizililiumok sikoltottak, és az erdő széttöredezett a szélvészről, és mennydörgött, és hullott a villám, és a szikla megingott alapjaiban. És én a közelben hevertem rejtekhelyemen és

lightning fell, and the rock rocked to its foundation. And I lay close within my covert and observed the actions of the man. And the man trembled in the solitude; but the night waned and he sat upon the rock.

«Then I grew angry and cursed, with the curse of *silence*, the river, and the lilies, and the wind, and the forest, and the heaven, and the thunder, and the sighs of the water-lilies. And they became accursed, and *were still*. And the moon ceased to totter up its pathway to heaven, and the thunder died away, and the lightning did not flash, and the clouds hung motionless, and the waters sunk to their level and remained, and the trees ceased to rock, and the water-lilies sighed no more, and the murmur was heard no longer from among them, nor any shadow of sound throughout the vast illimitable desert. And I looked upon the characters of the rock, and they were changed; and the characters were SILENCE.

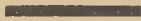
«And mine eyes fell upon the countenance of the man, and his countenance was wan with terror. And hurriedly, he raised his head from his hand, and stood upon the rock and listened. But there was no voice throughout the vast illimitable desert, and the characters upon the rock were SILENCE. And the man shuddered, and turned his face away, and fled afar off, in haste, so that I beheld him no more.»

---

figyeltem az ember mozdulatait. És az ember reszketett a magányban; de az éj eltűnt és ő ott ült a sziklán.

«Ekkor megharagudtam és megátkoztam, a *csönd* átkával, a folyót, és a liliomokat, és a szelet, és az erdőt, és az eget, és a mennydörgést, és a vizililiomok sóhajait. És ezeken megfogant az átok, és *elcsöndesültek*. És a hold nem bandukolt föl többé ösvényén az égen, és a mennydörgés elhalt, és a villám nem csillant föl többé, és a felhők mozdulatlanul lebegtek, és a vizek viaszasüledtek szintjükre és úgy maradtak, és a fák nem hajladoztak többé, és a vizililiomok nem sóhajtottak többé, és a zúgás nem hallatszott tovább közöttük, és zajnak még az árnyéka sem tűnt föl a hatalmas, végtelen sivatagban. És fölnéztem a szikla betűire, és azok megváltoztak; és a betűk ezek voltak: CSÖND.

«És a szemeim a férfiú ábrázatára tévedtek, és az ábrázata halvány volt a rémülettől. És hirtelen föl emelte fejét a kezéről és fölállt a sziklán és hallgatózott. De nem volt semmi hang a hatalmas, végtelen sivatagban, és a betűk a sziklán ezek voltak: CSÖND. És az ember megremegett és elfordította arcát, és elfutott messzre, sietve, úgyhogy nem láttam többé.»

Jegyzetek.

A Vörös Halál álarca.

1) *Avatar*, ind eredetű szó, jelenti egy istennek emberi vagy más alakban való *megjelenését*, átalakulását. — 2) *ban* a számkivetés, annak bélyege. — 3) eset, esemény. — 4) fönséges. — 5) alkalmazás. — 6) elmond. — 7) alkot. — 8) látás, látomás. — 9) *yard* angol hosszmérték = 91 centiméter. — 10) hatás. — 11) hordva egy tűzes serpenyőt. — 12) létrehozott. — 13) határ. — 14) jött. — 15) nyomaték. — 16) Victor Hugo híres, romantikus drámája (1830). — 17) esik. — 18) minden dologban. — 19) fejtől-lábig. — 20) hasonlóvá volt téve. — 21) kéznél. — 22) kezét kinyújtani. — 23) *yard* angol hosszmérték = 91 centiméter. — 24) sebbel-lobbal. — 25) magasra emelve vitte. — 26) gyors, tovaragadó. — 27) tapintható. — 28) a halotti lepel és hullaszerű álarc . . . semmiféle tapintható alaktól nem volt fönntartva. — 29) tartották.

Csönd.

1) Régies alak, helyett comes. — 2) feküsznek. — 3) régies, helyett my. — 4) a bibliában említett szörnyeteg.

Országos Széchényi Könyvtár

1125 Budapest, Magyar Könyvtár

Kettős magánhangzók: *ai* = éj (*day: déj*); *au*, *aw* = â (hosszú magyar a, *cause: khâz, law: lâ*), *ea*, *ee* = í (*sea: szí, beef: bíf*), *ew* = jú (*few: fjú*), *oa* = ó (*road: ród*), *ou*, *ow* = au (*house: hausz, how: hau*). A szó végén az *e* néma (*cane: khéjn*). Az *y* kiejtése az *i*-ével egyezik.

Mássalhangzóknak a magyartól eltérő ejtése: *c* az *a*, *o*, *u* és mássalhangzók előtt = kh, egyébként = sz (*comic: khamik, cider: szájdör*); *cc* = k, illetve ksz (*account: ekaunt, accident: ekszident*); *ch* = cs (*chin: csin*); *g* többnyire g, néha dzs (*god: gad, give: giv; engine: endzsín*); *j* = dzs (*jest: dzseszt*); *k* = kh, *t* = th, *p* = ph. Az *r* vagy olyan mint a magyar, vagy a szó végén és mássalhangzó előtt egészen elnémul (*rarity: reriti, hard: hád*). Az *s* két mássalhangzó között = z, egyébként sz (*rose: róz, yes: jesz*); *u* előtt és a *sion* hangcsoportban = zs (*treasure: trezsör, vision: vizsn*), *sh* = s (*fish: fis*); *t* a *tion* hangcsoportban s (*nation: néjsn*). A *th*-nak kétféle ejtése van, az egyik olyan mint a magyar sz-é, a másik mint a z-é, avval a különbséggel, hogy az angolban a *nyelv* hegye a két fogcsor közé kerül (*thin: szin, father: fázör*). A *w* úgy ejtendő, mint a v, csak mind a két ajkat össze kell csücsöríteni (*wife: vájf*). Az *y* mint mássalhangzó = j (*yes: jesz*).

Igen sok hangcsoportban az egyik-másik mássalhangzó néma, péld. *mb* = m, *bt* = t, *kn* = n, *wr* = r.

Ezek természetesen csak a legfontosabb szabályok, melyek alól számos a kivétel. A helyes kiejtést, illetve olvasást nem lehet szabályokból megtanulni.

Kétnyelvű Klasszikus Könyvtár

Az eredeti teljes szövegek és hű magyar fordításuk

Szerkeszti

Király György és Trócsányi Zoltán

1. Wilde O.: *A Boldog Herceg — The Happy Prince*. Angolból fordította Honti Rezső, átnézte Yolland Artúr.
2. Hoffmann E. T. A.: *A vampir — Der Vampir*. Németből fordította Trócsányi Zoltán.
3. Maupassant: *Az ékszer — La Parure*. Franciából fordította Baranyai Zoltán.
4. Boccaccio: *Lizetta — Lisetta*. Olaszból fordította Honti Rezső.
5. Poe Edgár: *A Vörös Halál álarca — The Masque of the Red Death*. Angolból fordította Király György.
6. Lemaitre J.: *A szirén — La Sirène*. Franciából fordította Velledits Lajos.

Legközelebb megjelennek :

7. Dickens: *A sírásó*.
8. France Anatole: *Az árnyak miséje*.
9. Irving W.: *A félkezű kormányzó*.
10. Balzac: *A hóhér*.
11. Collins W.: *Egy pár keztyű*.
12. Gautier: *A múmia lába*.

Ára 4 korona.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

